

© 2019 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VÂJU, GEORGIANA

Nu te împiedica de mine, te implor! / Georgiana Vâju. - Domnești : Quantum Publishers, 2016-

vol.

ISBN 978-606-94205-6-0

Vol. 3: Iv. Ard amintiri. - 2019. - ISBN 978-606-8862-81-1

821.135.1-31

Tipărit în România

Iv. Ard amintiri

Nu te împiedica de mine, te implor!

3

GEORGIANA VÂJU

2019

Capitolul 1

Anumite insuficiențe ale psihicului nostru... și anumite acte în aparență neintenționate se dovedesc, dacă le supunem examenului psihanalitic, ca fiind perfect motivate și determinate de factori ce scapă conștiinței.

Citat celebru din Sigmund Freud

Iv.

Cu opt ani în urmă – două luni înaintea accidentului Simonei.

Țin bine mine o chestie: în acel an a plouat în draci din aprilie până la jumătatea lunii noiembrie. Iar când s-a oprit ploaia, au început frigul și ninsorile, așa cum era de așteptat.

Știrile din România anunțau mereu viituri care măturau gospodăriile oamenilor și râuri învolburate care ieșeau din albi, inundând satele și orașele situate în aval. Cum și eu locuiam într-o asemenea zonă, n-am scăpat de aceste catastrofe, resimțind violent tot dezastrul. În interioarele locuințelor umezeala începuse să fie deranjantă și din ce în ce mai multă lume se plângea de mirosul de igrasie. În ceea ce mă privește pe mine, apa cred că mi se urcase la mansardă și creierul îmi băltea într-o oază înțesată de mătasea broaștei. Veți vedea de ce în rândurile următoare.

Se rupea cerul peste omenire, la propriu. Nu era zi să nu pice din cer măcar o picătură ori un tunet puternic să nu zguduie ferestrele clădirilor. Deja mă învățasem cu zgomotul și nu-l mai percepeam ca pe ceva amenințător.

Ajunsesem în acel punct în care mă gândeam serios dacă n-ar fi cazul să vând totul și să mă car din țară sau, dacă mai rămâneam, să mă apuc să-mi construiesc o arcă. Nu chiar atât de mare ca a lui Noe. Nu-mi stătea în intenție să salvez speciile de pe pământ.

Din cauza plafonului noros greu, în acea seară fatidică de sfârșit apocaliptic și umed de iulie se întunecase mult prea devreme pentru o zi de vară. Evident, ploaia din nou cu găleata. Tare, zgomotos, cu tunete și fulgere.

Am ieșit din clinică, țopăind ca un iepure turbat printre bălțile de pe aleea pietruită, imaginându-mi că-s Moise și despart apele ca să pot trece fără să mă ud. Mai mult, speram să pot ridica un zid invizibil care să oprească stropii grei undeva deasupra capului meu. Dar nu eram nici iepure, nici sfânt, așa că m-am făcut leoarcă din cap până-n picioare în maximum zece pași pe care-i aveam de făcut până la mașină.

Dealul care desparte clinica de oraș era plin de fotografi amatori. Ignorând orice pericol, zevzecii ăia ieșiseră la vânătoare de fulgere, îngreunând și mai mult traficul în zonă.

Conduceam cu capul plecat, parcă ferindu-l de ploaie și-n interiorul mașinii, și nu mă gândeam decât la timpul acela de coșmar, simțind puternic în articulații toanele vremii. Cufundat în gânduri atât de variate și atent să nu derapez pe carosabilul umed, nu bănuiam absolut nimic din ceea ce avea să se întâmple mai târziu, în noapte. Nu știam că următoarele ore îmi vor schimba viața într-un mod radical, că aveam să devin un posac, nici că vor urma ani mulți de răcărire dureroasă și de izolare crâncenă, creând astfel un sol fertil pentru o boală sigură precum depresia.

Cine să se fi gândit la asta, serios acum?! Evident, nu eu.

Mă născusem un optimist în ceea ce privește iubirea, dăruirea și speranța. Eram un optimist până în acea seară, vreau să spun. Din acel moment am învățat adevărata nuanță și importanță a cuvântului și sentimentului durere. Ba nu,

greșesc! Am aprofundat acest concept. L-am adus la rang de artă sacră, l-am ridicat la nivel de știință, și sunt absolut sigur că aș putea ține oricând o prelegere la facultatea de psihologie și nimeni nu ar avea argumente să mă contrazică, căci nu vorbesc de eșantioane pe care am făcut o cercetare, ci de un singur subiect: eu. Teoretic, informația ar fi la prima mână, autentică și nealterată. Poate doar Nietzsche m-ar fi putut apostrofa, dar e mort. Păcat! Aș fi putut să-i demonstrez că nu a avut dreptate când a zis că nimeni nu moare de adevăruri mortale: există prea multe antidoturi. Da, există. Însă, profesore, cu scuzele de rigoare, te contrazic un pic: unele adevăruri mortale au gust al dracului de amar și, de cele mai multe ori, provoacă contracții. Nu mori, e adevărat, dar ajungi să-ți dorești să fi crăpat. Durează ceva până nimerești antidotul potrivit, asta dacă nu cumva până atunci ai renunțat să mai cauți izbăvirea și te-ai resemnat. Iar așteptarea, crede-mă, profesore, te îndoiește. Zău, aș fi venit cu noi teorii la lucrarea ta „Omenesc, prea omenesc”!

Nu mai trăiește nici doctorul Josef Breuer, ca să mă facă să vorbesc despre disperarea mea și să mă vindece cotrobăind printre frustrări. Poate ar fi reușit să scoată ceva de la mine doar Sigmund Freud, să-mi facă o psihanaliză și să-mi găsească rădăcina răului în copilărie și-n sexualitatea infantilă, dar e mort și el.

În fine, nicio teorie nu-i universal-valabilă. Subiecții, caracterele și situațiile, după cum veți vedea, sunt foarte diferiți.

Am parcat sub teiul unde-mi aveam marcat locul mașinii și am alergat până în scara blocului. Cu toate astea, m-am udat din nou. Ca un cățel plouat, m-am scuturat de apă, apoi mi-am aranjat cu mâna părul pleoștit.

Aș îndrăzni să merg spre afirmația că eram chiar mulțumit de ziua care trecuse. Evident, nici dacă mă picurai

cu ceară fierbinte nu m-aș fi gândit la deznodământul sumbru care avea să facă seara și noaptea memorabile.

În sfârșit, ajunsesem acasă!

Eram frânt de oboseală, istovit de-a dreptul după zece ore de stat numai la verticală, de alergat din salon în salon, de mâzgălit notițe repezite, transcrise în rapoarte lungi și plictisitoare, tratamente și discuții inepuizabile cu pacienții nemulțumiți sau recalcitranți. Ce să mai zic, ca la un spital de nebuni, de fapt.

Cum eram la începutul drumului cu clinica, nu-mi permiteam să neglijez pe nimeni – personalul, pacienții –, iar cu furnizorii și cei de la pază și întreținere trebuia să port discuții lungi și lămuritoare, care nu erau neapărat în atribuțiile mele, dar nu aveam ce face. Asta îmi fura mult din timp, dar, dacă nu eram eu cel care să țină de toate socotelile și toate contractele în ordine, nu o făcea nimeni altcineva, și treaba începea să scârțâie de la o zi la alta. Tudor, la acea vreme, era un aiurit, îndrăgostit lulea de o asistentă focoasă și mereu plecat la pețit, așa că nu aveam nicio bază să las ceva în seama lui. Dar, cu toată oboseala și stresul de peste zi, cum spuneam, atunci eram bucuros că încheiasem o altă zi de muncă asiduă și că ajunsesem acasă.

— Simona, scumpo, am ajuns! am strigat din ușă, aplecându-mă să mă descalț de pantofii incomozi de serviciu.

În casă era o liniște ușor stranie. De obicei bâzâia ceva – un televizor, un uscător de păr sau mașina de spălat rufe. În permanență, un ușor zgomot de fond îți permitea să crezi că acea casă e locuită și primitoare. Dar atunci nu se auzea nimic. Liniștea dintre pereții calzi era spartă doar de picăturile grele de ploaie care se loveau ritmat de pervazul ferestrelor. În afară de asta, nu auzeam decât țâcănitul contorului de curent electric aflat deasupra ușii de la intrarea

în apartament, fix deasupra capului meu. Două cadențe care se completau una pe alta.

N-am primit niciun răspuns la salutul meu cordial. Nu avea cine s-o facă. Nevastă-mea nu era acasă – aveam să descopăr asta imediat.

M-am ridicat de pe scăunelul de descălțat proptit lângă cuier, mi-am încălțat papucii moi de casă și, lipăind ușor peste covorul pufos care acoperea gresia rece din hol, am ascultat atent, privind dezordinea din jurul meu.

Nu vă imaginați că asta ar fi fost ceva nou, care să-mi atragă atenția. Nicidecum! Mă învățasem cu lucrurile Simonei împrăștiate peste tot prin jur. În fond, asta era amprenta ei personală. Dezordinea, pe lângă multe alte defecte ce țin de menaj, o caracteriza foarte bine pe soția mea. Totuși, deși iubesc ordinea, nu mă deranja atât de tare acel aspect răvășit din locuința noastră. Eram sătul de disciplina și sterilul din clinică, iar harababura de acasă aducea a cămin locuit. Mă rog, ceea ce trebuie să rețineți este doar faptul că o iubeam și o toleram pe nevastă-mea cu defectele ei cu tot.

Luminile erau aprinse în toată casa, învăluind mobila într-un galben-pal plăcut și odihnitor. Trebuie să recunosc că acasă mă simțeam cel mai bine. Însă elementul cheie, cea care trebuia să înfrumusețeze și să anime locul dintre pereți, adică soția mea, lipsea din decorul casnic.

Mi-am scos din mers hainele murdare de peste zi și, ca un soț model ce eram pe atunci, am plecat cu ele în mână să le arunc în coșul cu rufe murdare din baie. Am cercetat și celelalte încăperi pe lângă care am trecut, în speranța că Simona ar fi ațipit pe undeva și nu m-ar fi auzit intrând.

Dar ea nu dormea, chiar nu era acasă.

Întâi de toate, m-am hotărât să fac un duș, sperând să-mi mai elimin din stres și să mă dezmoțesc un pic, abia apoi să o caut pe Simona la telefon. Sau poate că binevoia a se

întoarce între timp și nu mai era nevoie.

M-am spălat și m-am întors în bucătărie. Eram tot singur. Începusem să devin trist, dezamăgit de-a binelea. Chiar și așa, nu am dat frâu liber gândurilor răutăcioase care-mi încolțeau rapid în creier. Mi-am zis să rămân calm, să nu-mi stric buna-dispoziție de tot.

Timpul trecea și eu eram tot singur. Rumegând starea în care mă aflu, am realizat că, în ultima vreme, soția mea iubită nu mai ajungea acasă înainte de ora zece seara. Adică, după mine cu vreo oră, chiar două. Mai era o nepotrivire majoră în acest decalaj orar: eu întârziem pentru că munceam, iar ea lipsea pentru că se distra. Just? Hm...nu prea!

Adevărul e că munceam ca un bezmetic pe atunci, obsedat să-mi pun clinica pe picioare, poate și un pic posedat de gândul prosperității, al avuției, nu sunt sigur. Asta cu avuția era o idee inoculată în mintea mea de către Simona și pe care, parțial, am ajuns să o cred, căci mi-o injecta în doze egale aproape zilnic, în cuvinte drămuite cu atenție și direcție.

Sincer, toate astea sunt doar scuze sterile, ca să nu mă acuz. În fond, habar n-am cum aș putea interpreta, nici acum după mulți ani, lipsa mea de preocupare din acea vreme vizavi de absențele lungi ale soției mele.

Acum știu și eu că am fost un prost. Un orb și-un inconștient. Dar faptul e mult prea consumat, și știți deja. Iar ce nu știți încă, veți afla acum, pentru că eu – Iv, am să vă povestesc cu lux de amănunte, cu picanterii și detalii spumoase, tot trecutul meu cu Simona.

Minciunile soției mele erau destul de numeroase și impertinente pe alocuri, dar, desigur, în naivitatea mea de atunci – și zic naivitate doar pentru că mi-e greu să mă autoacuz și să o numesc ignoranță crasă – nu mă gândeam

că sunt născociri ticluite bine, cu tâlc.

Da, e drept, o iubeam mult și aveam încredere în ea. Dragostea e oarbă, știu prea bine. Ce bărbat îndrăgostit, topit și îmbrobodit de vorbe gingașe și gesturi tandre, ar mai avea timp să creadă că nevastă-sa îl înșală?

Toți, o să-mi spuneți într-un cor de voci feminine și masculine. Bine, de acord! Dar eu lecția asta am învățat-o bine abia după ce am rămas corigent la materia încredere. Așa o învățăm toți. Până nu trăim dezamăgirea pe propria noastră piele, ne dăm mari savanți, dând doar sfaturi care nu vin dintr-o experiență personală, ci le citim sau auzim pe undeva. Greșit!

Ei bine, eu nu mă gândeam deloc la posibilitatea că aș putea fi înșelat, încornorat sau mai știu eu cum, și asta nu pentru că mă credeam vreun invincibil sau vreun Adonis, ci pentru că, pur și simplu, nu aveam timp să-mi dezvolt în minte astfel de idei săcăitoare. Înghițeam gesturile de afecțiune și cuvintele mieroase ale soției mele fără să le mestec și fără să le diger. Îmi alunecau în interior și, chiar și așa, cocoloașe, aveau gust bun, credeți-mă! Erau proaspete și fragede precum căpșunile primăvara: mari, zemoase, coapte și parfumate. Mai erau și ornate cu frișcă și sirop de ciocolată din belșug. Fac comparațiile astea artistice nu pentru că aș fi vreun scriitor-filosof ratat, ajuns psihiatru, ci doar ca să înțelegeți cum și în ce mod eram îmbrobodit.

— Oh, dragule, tu ai ajuns deja, ce proastă sunt! se lamenta Simona când apărea și ea acasă, într-un final.

— De mult timp chiar, era lumină încă afară când am ajuns, o lămuream trist.

— Scuze! Nici nu m-am uitat la ceas. Ca să vezi! Și, na, cum mai trece timpul când merg eu la cumpărături, nu-i așa? Mă pierd cu orele prin cabinele de probă, printre rochii, eșarfe, pălării... Știi, dragule, mă cunoști doar, îmi place să fiu cochetă, n-am ce să fac!

— Știi asta, iubito, nu trebuie să mi te justifici de fiecare dată când întârzii la cumpărături pe undeva, răspundeam întotdeauna ca prostul, deși nu avea nicio pungă de cumpărături care să-i confirme spusele, și nu-mi arăta niciun acaret sau zorzon de decor.

Altă zi urma, altă căpșună coaptă bine era pregătită pentru soțul ei iubitor și naiv.

— Of, iar am ajuns acasă după tine, iubire? se maimuțărea nevastă-mea.

— La fel ca ieri sau ca alaltăieri..., răspundeam pierdut în ecranul televizorului, forțându-mă să-mi placă orice lucru era de văzut în sticla aia, ca să nu vorbesc prea mult despre lipsa ei și să deviez discuția spre o ceartă care s-ar fi terminat în zori.

— Să-ți spun ce am făcut, se entuziasma.

— Nu e nevoie, Simo, că știu ce ai făcut. Ai fost la cumpărături și... te-ai întâlnit cu... habar n-am cine, nu contează! Asta, nu?

— Exact! continua ingenuă, ignorându-mi ironia. Pentru ea conta mai mult ce făcuse ea, nicidecum cum mă simțisem eu singur, așteptând-o ca un caraghios. Am stat cu prietena mea din facultate, o știi, Cleopatra, cea cu ochi violeți, la o cafea în Mall. Știi și tu câte are de povestit zăpăcita aia, că ne vedem din an în Paște și atunci pe fugă.

— Ai putea să mă scutești de detaliile astea? Vezi bine că nu prea mă interesează ce face o ființă pe care abia dacă o cunosc. Ai fost, v-ați văzut, vorbit... OK! Îmi ajung explicațiile astea ca să-ți motivez absența și astă-seară.

— Nu, stai. Ascultă-mă, că este interesant.

Și ascultam, căci nu aveam unde să fug și nici în dulap nu prea încăpeam.

— ... și acum are un iubit nou, turuia ca radioul dat pe știri mondene, iar mie cuvintele ei îmi treceau ca muștele enervante pe lângă urechi. Dacă ai ști cât mi l-a lăudat și

cât mi-a făcut capul calendar cu el... Puaf! Se pare că-i bogat rău tipul și o plimbă prin toată lumea, o răsfăță ca pe o prințesă, Ivan. Are poze numai de prin destinații exotice, plaje cu nisip alb, palmieri, cocktailuri, iahturi, e îmbrăcată în ținute de vis, la care eu nu voi ajunge niciodată, asta e clar! O nebuie! Dumnezeu, ce noroc chior pe unele, Ivan! Nu crezi?

— Aham, ai dreptate, mormăiam în barbă, total neinteresat de soarta paparudei ratate cuplate cu milionarul.

— De-ar fi vreo frumusețe măcar, nu m-aș mira să o răsfete așa, dar nu-i deloc atrăgătoare. Crezi că este frumoasă, Ivan?

— Habar n-am! O fi, n-o fi... Nu-i treaba mea să o admir sau să-mi dau cu părerea.

— Nu-i deloc frumoasă! continua Simona, ignorându-mă total. De fapt, e chiar o tipă ștearsă. Doar ochii ăia sunt de ea, atât. În rest, nu sclipește nimic, zău! S-a mai și îngrășat puțin acum, are un fund dublu față de ultima dată când ne-am întâlnit. Și, ca scuză, ce crezi că-mi zice? Că așa îi place ăluia, femeia să fie mai rubensiană. Pe dracu'! Spre final, adică acum vreo două ore, am vrut să plec, să vin acasă. Zău, mă înnebunise de cap cât se lăudase cu iubitul ei, și deja nu mai suportam să o mai aud slăvindu-i calitățile și numărându-i proprietățile și mașinile de lux. De rușine, am mai stat, știi cum este când te vezi atât de rar cu cineva... N-ai cum să te scuzi că ai treabă și să te ridici să pleci. Dacă tot te-ai dus...

— Puteai să-mi trimiți un mesaj măcar, ca să știu și eu pe unde umbli așa de târziu, mai ales când sunt acasă și te aștept de ceva vreme. Măcar să te gândești că sunt îngrijorat, dacă singur nu, plusam și eu, încercând marea cu degetul nepotrivit, desigur.

Degeaba mă agitam să învăț capra să mănânce și uscăciuni, când ea voia doar salată verde și flori. Părerile

mele nu o afectau.

— Puteam, ai dreptate, Ivan. M-am prins în discuții și am uitat, te rog, iartă-mă și de data asta!

Și, evident, o iertam. Sau, mai bine spus, o ignoram.

Treceam peste toate, de fapt alunecam ca gâsca prin ape liniștite, căutând peștișorul ghinionist, pe care să-l înghit nemestecat, apoi să mă întind cu burta la soare și să dorm netulburat.

Noaptea venea cu sau fără Simona sub acoperiș. Astrul argintiu și rotund se șteea sus pe cer și stelele străluceau magic, ca o ploaie de argint pe bolta întunecată. În dormitorul nostru conjugal, printre draperiile grele de tafta, se revărsa din stradă o lumină caldă, primitoare, iar atmosfera era animată de aroma dulceagă a bețișoarelor de ars cu parfum exotic sau oriental. În acest cadru intim și cald, dragostea era și ea prezentă din belșug. Simona apărea și găsea mereu metode noi de seducție și șantaj emoțional. E drept, știa al naibii de bine cum să mă împace și să mă facă să uit totul cu un act sexual strategic executat.

Stați așa! Nu mă judecați și nu trageți concluzii pripite. Sunt bărbat și reacționez la stimulii sexuali veniți din partea femeilor.

A doua zi, Soarele strălucea sus pe cer, pasărelele cântau vesele în teiul de la fereastra noastră, parfumul florilor se revărsa în încăpere, și așa, în tril de vrăbii aiurite, mă îmbătam cu o altă zi care debuta romantic, presărată din belșug cu sute de sărutări matinale, orgasme și îmbrățișări pătimașe.

Orb! Am fost orb, recunosc!

Când am început să pricep că ceva mușcă realitatea cuplului nostru și că dragostea mea domoală nu se prea pupa cu acțiunile independente ale Simonei, habar nu aveam de câtă vreme înghițeam acele mici gogoși pudrate